

מי הן האפלות ומהו סודן? ומיהי קורי הילדה החיוורת והמשונה שבני הזוג
ברונו מוצאים ביער בליל סערה?

מעל עשרים שנה חלפו מאז נישאו בני הזוג ברונו אך למרות הזמן שחלף
ורצונם העז להיות הורים, לא היו להם ילדים. כל ניסיונותיהם לאמץ ילד או
ילדה נכשלו בגלל מצבם הכלכלי הקשה.

באמצע הלילה צלצל הטלפון בביתם של בני הזוג ברונו והם התעוררו
בבהלה, ומן הצד השני של הקו הודיעו להם שחלומם מזה שנים התגשם,
בקשתם לאימוץ אושרה ופעוטה בת שלוש ממתינה להם ביער. מופתעים
ונרגשים, עדיין לבושים בפיג'מות, מיהרו ונסעו במכוניתם אל לב היער
למרות הסערה.

לפתע ראו בין העצים דמות ניצבת מול המכונית השועטת. מר ברונו מיהר
לבלום. חריקת בלמים צורמת התערבה בצווחותיה של אשתו, שכיסתה את
עיניה בבהלה וזעקה: "עצור!!!" לבסוף המכונית נעצרה בקול חבטה עז.

גברת ברונו הסירה את כפות ידיה הרועדות מעיניה ובהתה בזוג המגבים
שהמשיכו לנוע על שמשות הרכב. "אוי ואבוי, פגענו בבת שלנו", לחשה
בפניקה.

בני הזוג המבוהלים מיהרו לצאת מרכבם וקרבו אל פעוטה יפהפייה. הילדה
ניצבה זקופה, חיוורת כסיד, מול המכונית שנגעה בגופה הקטן והרזה. עיניה
היפות התכווצו בכאב, מסונוורות מן האור העז שבקע מפנסי המכונית.

"מתוקה שלנו, את בסדר?" קראה לעברה גברת ברונו, ודמעות של
התרגשות שטפו את פניה. הפעוטה המבוהלת לא השיבה.

גברת ברונו מיששה בדאגה בשתי ידיה את גופה הנוקשה והקר של הפעוטה
לוודא שלא נפגעה וחיבקה אותה בחום.

הפעוטה החיוורת עמדה בבוכן בפנים חסרות הבעה, יחפה, בזקיפות ובסנטר
מורם, עיניה ארוכות הריסים פעורות לרווחה, וידיה מאוגרפות לצידי גופה.
נדמה שאינה חשה בצינה ובגשם השוטף. בגדיה השחורים היו רטובים
מהגשם ומלוכלכים בבוכן והיא לא פצתה את פיה גם כשבני הזוג שאלו
לשמה. היא לא זעה ממקומה, ורק עגילי הזהב הארוכים שלאוזניה התנדנדו
ברוח העזה כשהיא מזיעה על-אף הקור העז וסמל העטלף שעל בגדיה
מנצנץ בחשיכה. בכל פעם שנשמעה שרשרת רעמים רועשת, הפעוטה
חייכה, עצמה את עיניה והאזינה לרעמים בהנאה.

גברת ברונו הזילה דמעה ולחשה נרגשת: "סוף-סוף אני אימא!"

אולם גברת ברונו המסכנה אינה יודעת מה טיבה של אותה פעוטה שהיא ובעלה מכניסים אל ביתם ואל חייהם ומה מצפה להם.

הפעוטה, שבהמשך מסתבר ששמה קורי, נראית משונה ומתנהגת משונה. היא סולדת מאור השמש, רואה היטב בחשיכה, מתעקשת להתרחץ באמבטיות קרח, אפילו בימי החורף הקרים וטוענת שהגנת שלה מן העבר מתגלה אליה בחדרה. אך גברת ברונו שחיכתה שנים ארוכות להיות אימא חוששת שהרשויות ייקחו ממנה את בתה ולכן שותקת ומסתירה מהסביבה את התנהגותה המוזרה של בתה ומטפלת בה במסירות על אף שלא אחת זכתה מצידה של קורי לקריאות פוגעניות.

באחד הלילות גברת ברונו הציצה אל חדרה של קורי לוודא שהכל בסדר, אך להפתעתה מיטתה של קורי היתה ריקה. מבוהלת התבוננה בחדר החשוך. מבעד לחשכה הבחינה בצלליתה של קורי היושבת על המרצפות הקרות. גברת ברונו מיהרה והדליקה את האור ולהפתעתה הבחינה בקורי השקועה להנאתה במשחק דוקים.

"אני כבר בסוף המשחק, הגנת דייזי שהיתה פה קודם הביאה לי את הדוקים האלה, האור שהדלקת רק מפריע לי," אמרה קורי שהיתה מרוכזת במשחק והסירה את שלושת הדוקים האחרונים.

"חמודה, הכל בדמיון הפורה שלך, לא היתה פה שום גנת," אמרה האם הדואגת ושאלה, "מאיפה יש לך את הדוקים האלה?"

"הגנת דייזי שנוהגת לבקר אותי כאן בביתך הביאה לי את הדוקים, זה לא דמיון," השיבה קורי.

"הבית הזה הוא גם ביתך, בתי האהובה," אמרה האם בחיוך וליטפה את ראשה של קורי.

"את לא אימי! והבית הזה אינו ביתי! הגנת דייזי אומרת שאת ואבא אינכם הוריי ושחטפתם אותי מאימי האמיתית ומביתי," לחשה קורי. היא פערה את ריסיה הארוכים, נעצה את עיניה בגברת ברונו המופתעת ואמרה בקול נמוך ובנימה מאיימת, "הגנת דייזי אומרת שבקרוב מאוד את ואבא תבואו על עונשכם." גברת ברונו ניסתה לאטום את אוזניה אך קורי הזדקפה וקראה, "בני אנוש פרימיטיביים שכמוכם, אתם חוטפי ילדים! חוטפי ילדים! החזירי אותי מיד הביתה אל אימי האמיתית, היא זו שילדה אותי לפני יותר ממאתיים שנה, לא את!"

גברת ברונו עמדה בחשיכה חיוורת מפחד, דמעות זולגות על לחייה וברקע מהדהדות נחירותיו של בעלה הישן. חלומה להיות אם הפך לחלום בלהות.